

HAMLET: Olmak ya da olmamak, mesele bunda. K r talihin sapanlarına, oklarına zihninde tahammül göstermek mi daha mertçe olur, yoksa kaygıların ummanına karşı sil hlanıp onları yok etmek mi?  lmek: uyumak. O kadar! Bir uykuyla kalb üzüntüsünü, tabiatın bedene miras olarak verdiği bin bir acıyı sona erdiriyoruz diyebilmek, candan gönülden istenecek bir son olur, ölmek, uyumak: belki de rüya görmek! Ya, dert orada:  nk , bu f ni kalıbı üstümüzden sıyırıp attıktan sonra, o ölüm uykusunda kim bilir ne rüyalar görürüz düşünmesi bizi durmaya mecbur ediyor. Yaşamak fel ketini uzatan, iŐte bu düşünce. Yoksa — insan bir ha erle kendi iŐini kendi halledebilirken — zamanın sillesine hakaretlerine, zalimin haksızlıklarına, kendini beyenmiŐin k stahlıklarına, karŐılıksız kalan aŐkın ıstırabına, kanunun ihmaline, mevki sahibinin kibrine, sabırla gösterilen liyakatin değersizlerce hor görülmesine kim tahammül ederdi? MeŐakkatli bir hayatın yükü altında inleyip ter dökmeye kim razı olurdu? Ne  are ki, ölüm sınırlarını aŐan yolculardan hiŐbirinin geri gelmediği o bilinmez ülke — ardında da belki bir Őey vardır korkusu, zihnimizi ŐaŐkın ederek bizi, bilmediğimiz musibetlere düŐmektense içinde olduklarımıza tahammül ettiriyor. DüŐünmek, iŐte hepimizi böyle korkak ediyor; azmin gürbüz rengi tereddüdün soluk gölgesiyle hasta bir renk alıyor. En büyük en mühim teŐebbüsler, bu düşünce yüzünden, mecralarını deđiŐtiriyor; bir fiil adını almaktan çıkıyorlar.

William Shakespeare, HAMLET,  ev: Orhan Burian, MEB Yayınları, 1995 Sayfa:82